

И ты . . . тѣхъ взлѣмен . . .

Духъ либе, лике, до кога  
За тебе щж желѣжъ ?

И до кога щж отъ тѣхъ,  
За тебе да линежъ ?

Да ли ще радостна звѣзда,  
Надъ мене да сгрѣе ?

Сърдце ли клето тѣхъ, вѣдѣжъ,  
Неще да прѣживѣе.

— — ш — —

Славейче ле, Славейче,

Гласовито славейче !

Убади са не мзлчи,

Сладкж пѣсень за-цвѣрчи ;

Да раздумашь младъ злочестъ,

Что въ зоры е подранилъ,

И Ожида отъ ношеь

Своатъ ангелъ нѣженъ, мнѣхъ.

Ето сыпватъ са зоры,

Новый день са полви,

Китноврѣхны-тѣ горы

Съ нова пѣсень поздравѣ.

Вѣрнж дрѣжжж имашь ты.